

14-02-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল, শ্ৰী শ্ৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ মতত চলিলেহে তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'ব, নিশ্চয়তে বিজয় সমাহিত হৈ আছে”

*প্ৰশ্ন:- ঈশ্বৰৰ প্ৰত্যক্ষ (direct) ৰচনাত কি বিশেষত্ব থকা উচিত?

*উত্তৰ:- সদায় আনন্দিত হৈ থকাৰ। ঈশ্বৰৰ ৰচনাৰ মুখেৰে সদায় জ্ঞান ৰত্ন ওলাব লাগে। চলন বহুত ৰাজকীয় (royal) হোৱা উচিত। পিতাৰ নাম বদনাম কৰা চলন হ'ব নালাগে। কন্দা, যুদ্ধ কৰা, কাজিয়া কৰা, উল্টা-পুল্টা খোৱা... এয়া ঈশ্বৰীয় সন্তানৰ লক্ষণ নহয়। ঈশ্বৰৰ সন্তান বুলি কোৱাজনে যদি কান্দে, কিবা অকৰ্তব্য কৰে, তেতিয়া পিতাৰ সন্মান হেৰুৱাই পেলায় সেয়েহে সন্তানসকল বহুত সতৰ্ক হ'ব লাগে। সদায় ঈশ্বৰীয় নিচাত হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

ওম শান্তি। সন্তানসকলৰ মুখ চাবলগীয়া হয়। এয়া কোনো সাধু-সন্ত নহয়, বাপদাদা আৰু সন্তানসকল। ইয়াকে কোৱা হয় ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল। ঈশ্বৰ অৰ্থাৎ পৰমপিতা, যাৰ সন্তান এই ব্ৰহ্মা, তাৰ পিছত তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী। তেওঁ হ'ল বিশ্বৰ পিতা। এনেয়েতো গোটেই দুনিয়াৰ তিনিজন পিতা আছে। এজন নিৰাকাৰ পিতা, দ্বিতীয়জন ব্ৰহ্মা, তৃতীয়জন লৌকিক পিতা। কিন্তু এয়া কোনেও নাজানে। চিত্ৰ আদিও বনাই, কিন্তু নাজানে যে তেওঁ কেতিয়া আহিছিল। শিৱৰো চিত্ৰ আছে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো চিত্ৰ আছে। কিন্তু তেওঁলোকে কি ভূমিকা লয়? তেওঁলোকৰ নাম কিয় গোৱা হয়... এয়া কোনেও নাজানে। হয়তো বহুত পঢ়িছে, লাখতকৈও বেছি বক্তৃতা শুनावলৈ যায়, কিন্তু তোমালোক সন্তানসকলৰ আগত যেন একোৱে নাজানে। একেবাৰে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ। বাবাই আহি তোমালোকক স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ বনাই। তোমালোকে সকলো জানা। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা। এতিয়া নতুন ৰচনা ৰচি আছে। নতুন দুনিয়াত নতুন ৰচনা লাগিব নহয়। গান্ধীজীয়েও কৈছিল নতুন দুনিয়া, নতুন ৰাজ্য দৰকাৰ। ভাৰতে হ'ব য'ত সত্যযুগত এক ৰাজ্য হ'ব। কেৱল সূৰ্যবংশী ৰাজ্য হ'ব, পিছত চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য হ'ব, তেতিয়া সূৰ্যবংশী প্ৰায় লোপ হৈ যাব। সেয়ে চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য বুলি কোৱা হ'ব। তেওঁলোকে জানিব লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজত্ব কৰি গৈছে। কিন্তু ৰাম-সীতাৰ ৰাজ্য বুলি কোৱা হ'ব। সেয়ে ব্ৰহ্মা কোনো ৰচয়িতা নহয়। ৰচয়িতা এজন পিতা। শিৱবাবা ৰচোতা আছে, তেওঁ আহি কয় যে তেওঁ কেনেকৈ নতুন ৰচনা ৰচি আছে। তেনেহ'লে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা উচিত। সেই সামান্য কথাটো যদি কোনোবাই বুজি পায়, তেন্তে ২১ জন্মৰ বাবে আৰে! সৌভাগ্য। কেতিয়াও দুখী বা বিধৱা নোহোৱা। কাৰো বুদ্ধিত এয়া সম্পূৰ্ণ নিচা নায়েই। বহুত সহজ।

*গীত:- ভাগ্য জগাই আহিছা...

ওম শান্তি। তোমালোক এই পাঠশালালৈ আহিছা, কাৰ পাঠশালা? শ্ৰীমত ভগৱতৰ পাঠশালা। পিছত তাৰে নাম গীতা ৰাখি দিলে। শ্ৰীমত হৈছে শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ পৰমাত্মাৰ মত, তেওঁ নিজৰ সন্তানসকলক শ্ৰেষ্ঠ মত দি আছে। আগতে তুমি ৰাৱণৰ আসুৰী মতত চলি আহিছা। এতিয়া ঈশ্বৰ পিতাৰ মত পাইছা। মই কেৱল তোমাৰ পিতাই নহওঁ। তোমাৰ পিতাও হওঁ,

শিক্ষকো হওঁ, সৎগুরুও হওঁ। যিয়ে আমাৰ হোৱা তেওঁলোকে কোৱা শিৱবাবা ব্ৰহ্মা মুখৰ দ্বাৰা আমি আপোনাৰ হৈ গৈছে।
প্ৰতিজ্ঞা কৰা – মই আপোনাৰ, আপোনাৰে হৈ থাকিম। বাবায়ো কয় – তুমি মোৰে। এতিয়া মোৰ মতত চলা। শ্ৰীমতত
চলিলে তোমালোকে শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ যাব। নিশ্চয় (guarantee)। কল্পৰ আগতেও তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ
আৰু নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী বনাইছিলো। এনেকৈ কোনেও ক'ব নোৱাৰে। কোনেও ক'বলৈ নাহিবই। এয়া পিতায়ে কয় – হে
মোৰ সন্তানসকল মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই পুনৰ স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। সত্যযুগ হৈছে আল্লাৰ দুনিয়া। ভগৱতী,
ভগৱানক আল্লা কোৱা হ'ব। এই সময়ত সকলোৱে ওলোটাকৈ ওলমি আছে। চিলনী আহি আক্ৰমণ কৰে নহয়নে। ইয়াতেও
মায়াই আক্ৰমণ কৰে। দুখী হৈ থাকে। এতিয়া পিতাই কৈছে – তোমালোকক এই দুখৰ পৰা, বিষৰ সাগৰৰ পৰা ক্ষীৰ
সাগৰলৈ লৈ যাওঁ। এতিয়াতো কোনো ক্ষীৰ সাগৰ নাই। কোৱা হয় বিষ্ণু সুশ্ৰবতনত ক্ষীৰসাগৰত থাকে। এই শব্দ কেৱল
মহিমা কৰাৰ বাবে। এতিয়া মই জ্ঞান সাগৰে তোমালোক সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। তোমালোকে কাম চিতাৰ
ওপৰত বহাৰ বাবে জ্বলি ক'লা হৈ যোৱা, মই আহি তোমালোকৰ ওপৰত জ্ঞান বৰ্ষণ কৰো, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে বগা হৈ
যোৱা। শাস্ত্ৰত এই কথাটো আছে যে সগৰ ৰজাৰ সন্তানসকল জ্বলি মৰিছিল। কথা বহুত বনাই দিছে। এতিয়া পিতাই কৈছে
– এই সকলো কথা বুদ্ধিৰ পৰা উলিয়াই দিয়া। এতিয়া মোৰ পৰা শুনা। সংশয় বুদ্ধিৰ বিনাশ হয়। এতিয়া মোৰ ওপৰত
নিশ্চয় ৰাখা, কাৰণ নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ী হয়। বিজয় মালাৰ মণি হৈ যাব। মালাৰ ৰহস্য বুজি বুজোৱা হৈছে। যিয়ে ভাল সেৱা
কৰে তেওঁলোকৰে বিজয় মালা বনোৱা হয়। সকলোতকৈ ভাল সেৱা কৰা মণি ৰুদ্ৰ মালাৰ আগত যাব। পিছত বিষ্ণুৰ
মালাৰ আগত যাব। ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি ১০৮, পুনৰ ১৬০০০ৰ মালা যোগ কৰা। এনে নহয় যে সত্যযুগ ক্ৰেতাতে কেৱল
১০৮ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ব। বৃদ্ধি হৈ মালা বাঢ়ি যায়। প্ৰজা বৃদ্ধি হ'লে নিশ্চয় ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীও বৃদ্ধি হ'ব।
পিতাই কৈছে – কিবা বুজি নাপালে সোধা। হে মোৰ মৰমৰ সন্তানসকল মোক জানিলে তোমালোকে সৃষ্টিকৰ্ত্তা বৃক্ষকো
জানিবা। এই বৃক্ষ কেতিয়াও পুৰণি নহয়। ভক্তিমাৰ্গ কেতিয়া আৰম্ভ হয় এয়া তোমালোকে জানা। এয়া হৈছে কল্প বৃক্ষ।
তলত কামধেনু বহি আছে। নিশ্চয় তেওঁলোকৰ পিতাও হ'ব। এতিয়া তোমালোকেও কল্পৰ বৃক্ষৰ তলত বহিছা, পুনৰ
তোমালোকৰ নতুন বৃক্ষ আৰম্ভ হৈ যাব। প্ৰজা লাখৰ আন্দাজত হৈ গৈছে আৰু হৈ থাকিব। বাকী ৰজা হোৱা কিছু কঠিন।
ইয়াতেও সাধাৰণ, দুখীয়া আহি যায়।

বাবাই কয় – মই গৰীৰ নিবাস। দান গৰীৰকে কৰা যায়। অহল্যা, কুঁজা, পাপ আত্মা যিসকল আছে, এই সকলক মই আহি
বৰদান দিওঁ। তোমালোকে একদম সন্যাসীসকলকো বহি জ্ঞান দিবা। ব্ৰাহ্মণ নোহোৱাকৈ কোনেও দেৱতা হ'ব নোৱাৰে।
যিসকলে দেৱতা বৰ্ণৰ আছিল, তেওঁলোকে ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণলৈ আহিলে, পুনৰ তেতিয়া দেৱতা বৰ্ণকৈ যাব পাৰিবা। তুমি মাতা-
পিতা... সকলোৱে গায়, কিন্তু এতিয়া তোমালোকে প্ৰত্যক্ষৰূপত আছা। এয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণসকলৰ নতুন ৰচনা। উচ্চতকৈ
উচ্চ টিকনি (topknot) ব্ৰাহ্মণ, উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, তাৰ পিছত ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়। তেন্তে তোমালোকৰ এনেকুৱা
নিচা থকা উচিত। আমি ঈশ্বৰৰ নাতি-নাতিনী, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। এতিয়া ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলে সদায় আনন্দিত হৈ
থকা দৰকাৰ। কেতিয়াও কান্দিব নালাগে। ইয়াতে বহুতে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী কোৱাসকলেও কান্দে। বিশেষকৈ
কুমাৰীসকলে। পুৰুষসকলে নাকান্দে। কান্দাসকলে নাম বদনাম কৰি দিয়ে। তেওঁলোকে মায়াক অনুগামী হোৱা দেখা যায়।
শিৱাবাবাৰ অনুগামী হোৱা দেখা নাযায়। বাবা ভিতৰৰ পৰা বুজি পায় কিন্তু বাহিৰৰ পৰা একো নেদেখুৱাই। নহ'লে আৰু

তললৈ গুচি যাব। বাবা কয় – নিজকে সম্ভাল কৰা। সৎগুৰুৰ নিন্দক কেতিয়াও ঠাই নাপায়। তেওঁলোকে বুজি পাওঁক – আমি ৰাজআসন কেতিয়াও নাপাওঁ। তোমালোকে সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। ইয়াতে হৰ্ষিত হৈ থাকিলেহে ২১ জন্ম আনন্দিত হৈ থাকিব পাৰিবা। ভাষণ দিয়া কোনো ডাঙৰ কথা নহয়, সেয়া বহুত সহজ কথা। কৃষ্ণৰ দৰে হোৱা। সেয়ে, এতিয়া সদায় আনন্দিত হৈ থকা আৰু মুখেৰে ৰত্ন (জ্ঞান) ওলাব লাগে। মই আত্মাই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সম্পত্তি পাইছো, যি মোৰ আত্মাত ধাৰণ হয়, সেয়া মই নিজৰ মুখেৰে দান কৰি গৈ আছো। যেনেকৈ বাবাই শৰীৰৰ লোণ লৈ দান কৰি আছে, এনে অৱস্থা হোৱা দৰকাৰ। বাবাই বাহিৰৰ পৰা হয় মৰম দিয়ে, কিন্তু যেতিয়া চলন বদনামী কৰাৰ দৰে দেখা পায় তেতিয়া অন্তৰৰে ভাবে যে এওঁ আসন পাব নোৱাৰে। বাবাৰ ওচৰত অভিযোগ আহে ঈশ্বৰীয় সন্তান! তথাপিও কিয় কান্দে? ইয়াতে সন্মান ঈশ্বৰৰে যাব নহয়নে? কান্দে, কাজিয়া কৰে। উল্টা-পুল্টা খায়। দেৱতাসকলেও যদি কান্দে, সেয়া বেলেগ কথা, ইয়াতে প্ৰত্যক্ষভাৱে ঈশ্বৰৰ সন্তানে কান্দে, তেন্তে গতি কি হ'ব! এনেকুৱা অকৰ্তব্য হোৱা উচিত নহয়, যিয়ে পিতাৰ সন্মান হেৰুৱাই। প্ৰত্যেক কথাত সাৱধান হ'ব লাগে। তোমালোকক ঈশ্বৰে পঢ়াই আছে।

এই সময়ত যিমান মানুহ সিমান মত – এজনৰ মত আনজনৰ লগত নিমিলে। সেয়ে পিতাই বুজাই আছে ইয়াতে তোমালোকে বহিছা নিজৰ উচ্চ ভাগ্য বনাবলৈ। উচ্চ ভাগ্য পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বনাব নোৱাৰে। সত্যযুগৰ আদিতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব। সেয়া ভগৱানে ৰচনা কৰে। তেওঁ লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ৰাজ্য কেনেকৈ দিলে? যথা ৰজা-ৰাণী তথা প্ৰজা কেনেকৈ কেনেকৈ হ'ল, এয়া কোনেও নাজানে। বাবাই বুজাই কল্পৰ সংগম যুগত মই আহি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰো। বাবাই কয় – তোমালোকক ৰাজতিলক দি আছে। মই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতাই তোমালোকক ৰাজতিলক নিদিলে কোনে দিব। কোৱা হয় তুলসীদাস চন্দন ঘঁহে... এই কথা ইয়াৰে। প্ৰকৃততে ৰাম শিৱবাবা। চন্দন ঘঁহাৰ কথা নহয়। ভিতৰৰ পৰা পিতা আৰু তেওঁৰ সম্পত্তিক মনত কৰা। মায়াপুৰীক পাহৰি যোৱা, ইয়াতে অগাধ দুখ। এয়া কবৰস্থান। মিঠা বাবা আৰু মিঠা সুখধামক মনত কৰা। এই দুনীয়া খতম হ'ব। বিদেশত বোমা আদি বগৰালে সকলো ঘৰ বাগৰি যাব, সকলোৱে মৰিব লাগিব। আৱৰ্জনা শেষ হৈ যাব। দেৱতাসকল আৱৰ্জনাৰ মাজত নাথাকে। লক্ষ্মী আদিৰ আৱাহন কৰিলে চাফা আদি কৰে নহয়নে। এতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আহিব সেয়ে গোটেই সৃষ্টি চাফা হৈ যাব, তেতিয়া দেৱতাসকল আহিব। তেওঁলোকে আহি নিজৰ মহল বনাব। বস্বে ইমান ডাঙৰ নাছিল। গাঁও আছিল। এতিয়া চোৱা কি হৈ গ'ল! পুনৰ এনে হ'ব আন খণ্ড নাথাকিব। সত্যযুগত খৰুৱা পানীৰ ওচৰত গাঁও নাথাকিব। মিঠা নদীৰ ওচৰত হ'ব। পিছত লাহে লাহে বৃদ্ধি হ'ব। মাদ্ৰাজ আদি নাথাকিব। বৃন্দাবন, গকুল আদি নদীৰ ওচৰত হ'ব, বৈকুণ্ঠৰ মহল তাতে দেখুৱাইছে। তোমালোকে জানা যে আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ ইয়ালৈ আহিছো। কেৱল মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বুলি নক'বা। দেৱতাসকলৰো ৰাজধানী আছে নহয়নে? আমি আহিছো ৰাজ্য ল'বলৈ। ইয়াকে ৰাজযোগ কোৱা হয়। এয়া কোনো প্ৰজা যোগ নহয়। আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি পিতাৰ পৰা সূৰ্যবংশী ৰাজ্য ল'ম। সন্তানসকলক সদায় সোধা দৰকাৰ যে কোনো ভুল-ভ্ৰান্তিতো কৰা নাই? কাকো দুখতো দিয়া নাই? অহিত (disservice) কৰাতো নাই? অলপ সেৱা কৰি ভাগৰি যাব নালাগে। সুধিব লাগে গোটেই দিনটো কি কৰিলা? মিছা ক'লে বাগৰি পৰিবা। শিৱবাবাৰ পৰা একো লুকাই নাথাকে। এনেকৈ নাভাবিবা – কোনে দেখে? শিৱবাবাই তৎক্ষণাৎ জানি যায়। তেওঁলোকে নিজৰে সত্যনাশ কৰে। সঁচা কোৱা দৰকাৰ, তেতিয়াহে সত্যযুগত নাচ নাচিব পাৰিবা। সত্যত আছা যদি নাচি থকা... সুখত বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। স্ত্ৰী-পুৰুষক চোৱা – এজনৰ ভাগ্যত স্বৰ্গৰ ৰাজভাগ্য

থাকিলে, আনজনৰ ভাগ্যত নাথাকিবও পাৰে। কাৰোবাৰ সৌভাগ্য যিয়ে দুয়োজনে চুক্তি কৰে, আমি জ্ঞানৰ চিতাত বহি একেলগে যাম।

তোমালোক সন্তানসকলে জগদম্বা মাৰ জন্মপত্ৰিকা জানিছা আৰু কোনেও ৮৪ জন্ম মানি নলয়। তেওঁৰ বহুত হাত দি দিছে। সেয়ে মানুহে বুজে এওঁতো দেৱতা, জন্ম-মৰণ ৰহিত। আৰে চিত্ৰতো মানুহৰে নহয়নে। ইমান বাহু নাথাকে। বিষ্ণুৰো ৪ খন হাত দেখুৱাইছে – প্ৰবৃত্তিক সিদ্ধ কৰাৰ বাবে। ইয়াতে দুখন হাতে থাকে। মানুহে আকৌ বিষ্ণুৰ ৪ খন হাত আৰু লক্ষ্মীৰ ২ খন হাত দিছে। ক'ৰবাত লক্ষ্মীক ৪ খন হাত দিছে। নাৰায়ণক ক'লা, লক্ষ্মীক বগা বনাই দিছে। কোনো কাৰণ নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা – দেৱতাসকল যিয়ে বগা আছিল, দ্বাপৰলৈ আহি যেতিয়া কাম চিতাত বহে তেতিয়া আত্মা ক'লা হৈ যায়। পুনৰ পিতা আহি তেওঁলোকক ক'লাৰ পৰা বগা বনায়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মিঠা বাবা আৰু মিঠা সুখধামক মনত কৰিব লাগে। এই মায়াপুৰীক বুদ্ধিৰে পাহৰি যাব লাগে।
- (2) সেৱাত কেতিয়াও ভাগৰি যাব নালাগে। বিজয় মালাত আহিবলৈ অথক (ভাগৰি নোযোৱা) হৈ সেৱা কৰিব লাগে। শিৱবাবাৰ লগত সত্য হৈ চলিব লাগে। কোনো ভুল-ভ্ৰান্তি কৰিব নালাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে।

***বৰদান:-** চগাপোক হৈ চাকিৰ জুইত আহুতি দিওঁতা কৌটিৰ ভিতৰত কোনোবা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা।

গোটাই বিশ্বৰ ভিতৰত আমি কৌটিৰ মাজত কোনোবা, কোনোবাৰ মাজতো কোনোবা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা। যিসকলে নিজে অনুভৱ কৰি ইয়াৰ উপলব্ধি কৰিছা যে আমি কল্পৰ আগৰ সেইসকল শ্ৰেষ্ঠ আত্মাই হওঁ, যিসকলে নিজকে পিতাৰ ওচৰত (চাকিৰ জুইত) নিজকে আহুতি দিছিল। আমি চক্ৰ লগাওঁতা নহয়, চগাপোক হৈ আহুতি দিওঁতা। আহুতি দিয়া অৰ্থাৎ মৰি যোৱা। তেন্তে এনেকৈ জ্বলি মৰা চগা পোক নোহোৱা জানো! জ্বলি যোৱা মানে পিতাৰ হৈ যোৱা, জ্বলি যোৱা অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ পৰিৱৰ্তন হৈ যোৱা।

***গ্লোগান:-** বাবাৰ লগত মিলন আৰু সকলো প্ৰাপ্তিৰ সুখত থকাটোৱেই সংগম যুগৰ বিশেষত্ব।

!!ওম শান্তি!!
